

Dk. David A. deSilva , Waebrania, Kipindi cha 6, Waebrania 5:1 1-6:20: Hakuna Kurudi Nyuma

© 2024 David deSilva na Ted Hildebrandt

Katika Waebrania 5:11 , mwandishi anasitisha kusogezwa mbele kwa ufafanuzi wake kuhusu ukuhani wa Yesu na kuanzisha kile ambacho mara nyingi huitwa kupunguka. Katika tukio hili, hata hivyo, kuacha ni muhimu sana kwa mahubiri kwa sababu katika kifungu hiki, 5:11 hadi 6:20, tunapata mwandishi tena akiwakabili wasikilizaji na changamoto kuu zilizo mbele yao na kuwahimiza kukabiliana na changamoto hizo ipasavyo. Waebrania 5:11 hadi 6:3 inaonyesha mtiririko tata wa mabishano, ambao ninataka kuwa na uhakika wa kuelezea kwa uwazi mwanzoni.

Waebrania 5:11 hadi 14 inakatiza hoja ambayo mwandishi amekuwa akiikuza ili kuwatikisa wasikilizaji kidogo. Anawachokoza kwa kuonyesha mashaka juu ya uwezo wao wa kuchakata kile ambacho mhubiri anawalisha kwani, anadokeza, wanaonekana kutokumeza kikamilifu na kujumuisha katika maisha yao yale ambayo wamefundishwa hadi sasa au kuwa wameishi kulingana na majukumu ya watu wazima katika imani kwa kudumishana. Baada ya jaribio hili fupi la kuibua aibu, anapendekeza, katika Waebrania 6:1, uvumilivu kama matokeo ya asili ya safari iliyoanza kwa kuongoka kwao na kusafiri hadi sasa.

Kisha mhubiri anaingia kwenye kile ambacho ni mojawapo ya vifungu vinavyojadiliwa sana katika mahubiri haya. Waebrania 6 mistari ya 4 hadi 8 inakazia ulazima wa kukumbatia mwendo wa tendo analopendekeza, ulazima wa kudumu hadi ukamilisho, kuelekea ukomavu, kuelekea ukamilifu. Kwa kuwa kufanya vinginevyo kungekuwa kuonyesha kutokuwa na shukrani kwa Mungu kwa karama ambazo Mungu tayari amewapa wasikilizaji na hivyo kubadilishana uzoefu wa upendeleo wa Mungu unaoendelea na uzoefu wa ghadhabu wakati wa kutembelewa na Mungu.

Katika 6:9 hadi 12, hata hivyo, mwandishi anageukia upesi kuthibitisha wasikilizaji kadiri, hadi kufikia wakati huu, wameakisi udongo mzuri unaopokea baraka kutoka kwa Mungu kwa kufanya mrejesho mzuri wa karama za Mungu kwa kuwekeza katika mtu mwingine, na hivyo kuimarisha dhamira yao ya kuendelea katika mwendo huu wa utendaji. Swali ambalo mhubiri anauliza kwa wasikilizaji katika sehemu hii ya mahubiri ni, je, mtathibitisha kuwa wanufaika wa aina gani? Je, utakuwa mtu wa chini au mwenye heshima, asiye na shukrani au anayetegemewa? Je, utaendelea kuwa udongo wenye kuzaa matunda, na hivyo, kupokea zawadi kubwa zaidi ambazo bado zitakuja huku ukiwa wapokeaji wanaofaa wa kibali cha Mungu kinachoendelea? Au utathibitika kuwa udongo mbaya, ambao hutokeza itikio lisilopendeza na hata lenye kuumiza? Katika 6:13 hadi 20, sehemu ya mwisho ya mchepuko huu, mwandishi anarudi nyuma kuelekea mada kuu. Anatanguliza mfano wa Ibrahimu, kielelezo cha msingi cha mtu ambaye, kwa imani na uvumilivu, alirithi ahadi, kama

mwandishi anavyoandika katika 6:12. Hapa anatanguliza mfano wa Ibrahimu, hata hivyo, zaidi kwa kusudi la kusesitiza kutegemewa kwa ahadi ambazo Mungu ametoa.

Mhubiri hapa anaangazia kiapo ambacho Mungu aliapa kwa Ibrahimu kuunga mkono uaminifu wa Ibrahimu na kisha anarejelea kwa urahisi kiapo kingine ambacho Mungu aliapa kuhusiana na tumaini ambalo waumini wanalo katika Yesu, ambalo atarudi katika sura inayofuata. Waebrania 6:20 kisha warejeshe wasikilizaji kwenye mada ya sura ya 5, mstari wa 10, huku Yesu akiwa kuhani mkuu milele baada ya utaratibu wa Melkizedeki, hivyo kurudisha mahubiri hasa mahali ambapo mhubiri aliachilia kwa ajili ya kushuka huku kwa kimkakati. Katika mistari 5 ya 11 hadi 14, tunampata mwandishi akikemea mkutano.

Akiwa ametoka tu kutaja maelezo ya tasnifu ya mahubiri yake tena, kwa kweli, kwamba Yesu aliwekwa kuwa kuhani mkuu milele baada ya utaratibu wa Melkizedeki, anarudi nyuma na kusema, Sasa neno lililo mbele yetu kuhusu jambo hili ni refu na gumu kulieleza kwa kuwa mmekuwa wavivu katika kusikia kwenu. Maana, ijapokuwa wakati huu mlipaswa kuwa waalimu kwa ajili ya wakati uliopita, mnahitaji tena mtu wa kuwafundisha mafundisho ya kwanza ya maneno ya Mungu; tena mmekuwa na haja ya kuwa na maziwa wala si chakula kigumu. Kwa maana kila atumiaye maziwa hana ujuzi wa neno la haki kwa kuwa yeye ni mtoto mchanga.

Lakini chakula kigumu ni kwa ajili ya watu waliokomaa, kwa wale ambao, kwa kufanya mazoezi mara kwa mara, uwezo wao umezoezwa kwa ajili ya kutofautisha kati ya kile kilicho bora na cha chini. Mhubiri anawapa changamoto wasikilizaji hapa moja kwa moja na bila kutarajia. Ninachosema kitakuwa kigumu kuelewa kwani umekuwa wavivu kuhusiana na usikilizaji wako.

Si hivyo tu, bali hata kama mnapaswa kuwa waalimu kwa wakati huu, mnahitaji tena mtu wa kuwafundisha mambo ya msingi. Anawashutumu wasikilizaji, kimsingi, kwa kurudi nyuma katika ukomavu wao au labda kwa kutokua kamwe. Uko mahali ambapo unahitaji maziwa badala ya chakula kigumu.

Lugha ya aina hii, haswa katika kuhimiza kuendelea nayo, kuishi kulingana na yale uliyopokea, inajulikana kutoka kwa mazungumzo ya falsafa ya Kigiriki na Kirumi. Kwa mfano, Epictetus, mwanafalsafa wa Stoiki, anapenda sana mifano hii ya watoto na watu wazima na maziwa na chakula kigumu, huku akiwahimiza wasikilizaji wake waendeleo kutumia mambo ambayo wamejifunza. Na kwa hivyo, Epictetus anaandika, utasubiri kwa muda gani kabla ya kudai yaliyo bora kwako na kuamini sababu ya kuamua kilicho bora zaidi? Umetambulishwa kwa mafundisho muhimu, na unadai kuwa unayaelewa, kwa hivyo unangojea mwalimu wa aina gani, na kwa nini unachelewesha kuweka kanuni hizi kwa vitendo hadi atakapojitokeza? Wewe ni mtu mzima tayari, si mtoto tena.

Amua hatimaye kuwa wewe ni mtu mzima ambaye utajitolea maisha yako yote katika maendeleo. Katika sehemu nyingine, Epictetus anaandika, je, hauko tayari katika tarehe hii ya marehemu, kama watoto, kuachishwa kunyonya na kushiriki chakula kigumu zaidi? Mwandishi wa Waebrania anatumia mafumbo haya kwa namna inayofanana sana na ile tunayoipata katika Epictetus, akiwaaibisha wasikilizaji kwa kutokufikia pale inapopaswa kuwa na kuwatia moyo wajidhihirishe kuwa wamekomaa kwa utayari wao wa kukidhi matarajio yaliyoelezwa na mwandishi kwa watu waliokomaa. Na hapa hasa, waliokomaa watafanya kazi kama walimu, wakijitwika jukumu la kuwaimarisha waamini wenzao katika mtazamo wa ulimwengu na katika ahadi ambazo wamekubali pamoja kama Wakristo.

Mtu aliyekomaa pia atatofautisha kwa usahihi kati ya kile kilicho bora na kilicho chini au kibaya. Watachagua kwa uthabiti kile ambacho ni bora, njia bora ya utekelezaji katika hali zote. Katika muktadha wa kichungaji wa Waebrania, mahubiri haya yatamaanisha, bila shaka, kuishi daima kwa nia ya kuheshimu na kubaki waaminifu na watiifu kwa mlinzi wao wa kimungu badala ya kukiuka kifungo hiki kwa kuhofia matokeo ya muda katika suala la uhusiano wao na majirani zao.

Lengo la sehemu hii na mbinu zake za aibu ni kuwafanya wanaohutubiwa kutaka kujiondolea shtaka la kwamba hawako tayari kwa mafundisho ya ukomavu na kuwaelekeza kwa nguvu kwenye mienendo inayojionyesha kuwa kweli wamekomaa na wamejikita katika imani, hata kufikia hatua ya kuwasaidia dada na kaka zao kubaki katika misingi hiyo pia. Kwa ufunguzi wa sura ya sita, mwandishi anaelezea njia ya kupona kwa wavivu wa kiroho. Anapendekeza njia ya utekelezaji katika 6:1. Kwa hiyo, tukiacha nyuma kanuni za msingi za Kristo, na tubebwe hadi mwisho wa safari yetu.

Kwa mara nyingine tena, anawahimiza wasikilizaji kusonga mbele kwenye njia ya kujitolea kinyume na kurudi nyuma, kukegeuka, au kuacha kusanyiko la kanisa. Anawahimiza kufanya hivyo katika mistari ya pili na inayofuata, bila kuweka tena msingi wa kuzitubia kazi zisizo na uhai na imani kwa Mungu, mafundisho kuhusu ubatizo na kuwekea mikono au ufufuo wa wafu na hukumu ya milele. Tulichunguza mafundisho haya, ujamaa huu mkali katika mtazamo wa ulimwengu, na maadili ya kikundi cha Kikristo ambayo mwandishi anajua waliohutubiwa wamepokea kwa kina katika mawasilisho yetu ya ufunguzi.

Mwandishi anawakumbusha juu ya mafundisho haya ya msingi yaliyo nyuma yao, na ambayo sasa yanapaswa kuendelea kuwasukuma mbele katika safari yao. Anapowaita waishi kupatana na yale ambayo wamejifunza, anaongeza maneno ikiwa Mungu ameruhusu. Kwa kifungu hiki cha hila ikiwa, anawakumbusha wasikilizaji utegemezi wao kwa Mungu kwa kila hatua ya safari kutoka kwenye uongofu hadi kwenye eneo lisilotikisika la makao ya milele ya Mungu.

Hivyo, ikiwa mwelekeo wa Mungu wenye kupendelewa wahitajiwa kwa ajili ya maendeleo katika safari na kufika kwenye lengo la safari, kujitenga na kibali cha Mungu kwa kumtusi mfadhili huwa njia isiyofaa zaidi ya kutenda. Hapa ndipo hasa ambapo mwandishi anaelekea katika sura ya sita , mstari wa nne hadi sita, kwa onyo zito linalofuata. Onyo hili lenyewe limetolewa kama sababu ya kuunga mkono hatua ambayo mwandishi amehimiza hivi punde katika mstari wa kwanza wa sura ya sita.

Uwepo wa neno la Kigiriki gar, ambalo kwa kawaida hutafsiriwa na kiunganishi cha katika Kiingereza mwanzoni mwa mstari wa nne, huashiria jukumu ambalo aya hii inacheza. Kwa usahihi zaidi ni hoja kutoka kinyume. Hiyo ni kusema, mhubiri anawahimiza wasikilizaji kujitolea kuzaliwa hadi mwisho wa safari, na anaunga mkono hatua hiyo kwa kuonyesha kile kinachotokea ikiwa hawatafanya hivyo.

Kwa hiyo anaendelea kuandika, kwa maana haiwezekani kuwaleta tena kwenye hatua ya kuanzia ya toba wale ambao wameangaziwa kwa uamuzi, ambao wameonja karama ya mbinguni na wameshiriki katika Roho Mtakatifu na wameonja neno jema la Mungu na nguvu za wakati ujao na ambao huanguka tangu wamsulubishe Kristo upya kwa maumivu yao wenyewe na kumshikilia hadi aibu ya umma. Mojawapo ya matatizo katika majadiliano mengi ya kifungu hiki ni tabia ya wakalimani kujaribu kuamua kama wawaeleze watu binafsi hapa kuwa ni watu ambao wameokoka au ambao hawajaokoka au walikuwa wameokoka kweli au walionekana tu kuwa wameokoka. Kama tulivyoona hapo awali, hata hivyo, katika Waebrania 1 mstari wa 14 , mwandishi wa Waebrania kwa kweli anafikiri hasa juu ya wokovu katika suala la kitu ambacho bado kiko mbele.

Hili ndilo tunalongojea wakati wa ujio wa pili wa Kristo, kama atakavyosema katika sura ya 9, mstari wa 28. Mwandishi hangejiona kuwa anaelezea watu ambao wanaweza kuwa wameokolewa au hawakuweza kuokolewa hapa. Badala yake, anaelezea watu ambao wamekuwa wapokeaji wa baraka nyingi kutoka kwa Mungu.

Mungu amewajaalia neema baada ya neema. Wametiwa nuru kwa uhakika, ambalo ni neno la kawaida katika Agano Jipya la kupokea ujumbe wa injili na athari zake chanya kwa wasikilizaji. Wameonja kipawa cha mbinguni na wameshiriki katika Roho Mtakatifu, wakimaanisha bila shaka kumpokea Roho Mtakatifu, ambayo ilikuwa sehemu kuu ya uzoefu wa kidini katika misheni ya Paulo.

Kama vile mtu anavyoona katika Wagalatia 3 au 1 Wakorintho 2 au hata katika mahubiri haya haya katika Waebrania sura ya 2, mstari wa 3 hadi 4, wameonja neno jema la Mungu na nguvu za enzi inayokuja, pengine wakimaanisha tena upokeaji wao wa Roho Mtakatifu na uzoefu wao wa nguvu za Mungu zikifanya kazi katikati yao, kama mwandishi alivyokumbuka hapo awali katika kifungu hicho. Utumizi wa kurudia-rudiwa wa viambishi vya wingi katika Kigiriki ili kuwateua watu hawa kuwa wale ambao wameelimishwa na kuwa na mambo haya yote mazuri hujenga hisia kwanza ya aina mbalimbali za manufaa ambazo wamefurahia kutoka kwa Mungu na

pia ugavi mwingi wa faida hizo. Kurudiarudia kunasaidia kusesitiza ukubwa wa ukarimu wa Mungu na utunzaji na ustahimilivu ambao Mungu, kwa neema zake za mara kwa mara, amekuza shukrani zao.

Kwa hiyo, inatumika pia kuzidisha fedheha na dhulma ya kukwepa wajibu wa dhamana ya mlinzi ambayo ukarimu wa Mwenyezi Mungu umeunda pamoja na hadhira hii. Kwa bahati mbaya, sehemu kubwa ya lugha ya mwandishi hapa inapatana kwa sauti kubwa na maandiko ya Agano la Kale. Kwa mfano, umeonja neno jema la Mungu, na umeangazwa, ambayo inafanana na Zaburi ya 34, ambapo mtunga-zaburi anasema, Mkaribie Mungu na upate nuru.

Onjeni mwone ya kuwa Bwana ni mwema. Kwa watu ambao wamepokea zawadi za thamani kama hizo ambazo ziligharimu kiasi hicho, wote hao, kwa kweli, walilindwa na kifo cha mwana wa Mungu mwenyewe. Kutenda kwa njia ambayo huleta aibu kwa mtoaji au mpatanishi, Yesu, kwa upendeleo huo kungekuwa ukosefu wa haki usiowazika, ambao kwa kawaida ungesababisha kutengwa na upendeleo wowote wa wakati ujao.

Hapa, neema ya nafasi ya pili. Tunasoma katika, kwa mfano, maandishi ya Dio Chrysostom, mwanafalsafa na mwanasiasa aliyeishi kuanzia karibu AD 50 hadi 120 BK, watu wote watawaona wale wanaowaheshimu wafadhili kuwa wanastahili upendeleo, lakini wale wanaowatukana wafadhili wao watahesabiwa kuwa wanastahili upendeleo. Mtu asiye na shukrani, ingawa hajaadhibiwa na sheria, anaadhibiwa na mahakama ya maoni ya umma na kwa ufahamu wake wa kutambuliwa kama asiye na shukrani.

Tunaposoma katika andiko lingine kutoka kwa Dio, je, basi, unasemaje, asiye na imani ataadhibiwa? Je, unafikiri kwamba sifa zinazochukiwa haziadhibiwi, au kuna adhabu yoyote kubwa kuliko chuki ya umma? Adhabu ya asiye na imani ni kwamba hathubutu kukubali faida kutoka kwa mtu yeyote, kwamba hathubutu kumpa mtu yeyote, kwamba yeye ni alama, au angalau anadhani yeye ni alama, kwa macho yote, kwamba amepoteza mtazamo wote wa uzoefu unaohitajika zaidi na wa kupendeza. Kama vile vile mtu anakataa kufanya shughuli mara mbili na mfanyabiashara asiye mwaminifu au kukabidhi amana ya pili kwa mtu ambaye amepoteza ya kwanza, kwa kawaida inakubalika katika utamaduni huu kwamba mtu atawatenga katika upendeleo wa wakati ujao wale wanaotenda bila shukrani. Hisia kama hizo maarufu, kama tunavyosoma katika Dio Chrysostom, pia zilishirikiwa na waliohutubiwa na Waebrania, bila shaka, na hii ingewaongoza kukubali dai la mwandishi kwamba nafasi ya pili ya upendeleo kama huo haiwezekani baada ya mtu kutoa mbele, tusi, na kuleta aibu ya umma juu ya mtoaji mzuri sana.

Hivyo, mhubiri angewafanya waogope kwenda katika njia hiyo ya kumvunjia Kristo heshima. Ikiwa waliohutubiwa wangepanya jambo lolote lingine isipokuwa kusonga mbele hadi mwisho wa safari yao, wangeleta fedheha ya umma juu ya mfadhili wao

na kuonyesha dharau kwa zawadi zake za gharama kubwa. Kujitenga na kundi la Kikristo kwenda mikononi mwa jirani zao kunatoa ushuhuda kwa Kristo, lakini ni ushuhuda mbaya unaosema kwa jirani zao kwamba upatanishi na faida za Yesu hazistahili gharama ya kuwaweka na kwamba kukubalika kwa wanadamu kuna thamani zaidi kuliko kukubaliwa na Mungu na kukaribishwa katika uwepo wa Mungu.

Ili kutoa ushahidi kama huo, mhubiri anadokeza kwa kutumia sanamu kali za kimkakati, ingekuwa kumsulubisha Mwana wa Mungu tena kwa madhara yao wenyewe na kumfanya adharauliwe hadharani. Kutodumu katika uaminifu kwa Yesu na kwa watu wa Yesu basi kunapaswa kuwa jambo lisilofikirika kutoka kwa mtazamo wa kuwa na karama nyingi na kwa gharama kubwa sana kwa mtoaji kama huyo. Mwandishi anaendelea kuunga mkono onyo kali la Waebrania 6, 4 hadi 6 kwa hoja kutoka kwa mlinganisho katika Waebrania 6 : 7, na 8. Kwa hoja hii kutoka kwa mfano, anahamia kwenye uwanja wa kilimo, kwa mazoea ya kawaida ya kile ambacho wakulima wanapaswa kufanya na kwa matarajio ya kile wanachoweka kazi hiyo katika ardhi.

Kwa hiyo, aandika, udongo unaokunywa mvua inayoendelea kunyesha juu yake na kuzaa mimea yenye manufaa kwa wale ambao ardhi inalimwa kwa niaba yao hupokea baraka kutoka kwa Mungu. Lakini ikizaa miiba na michongoma, itakuwa imethibitika kuwa haina thamani na iko karibu na kulaaniwa. Mwisho wake ni kuchomwa moto.

Mwandishi ametumia maandishi kadhaa ya Agano la Kale kama nyenzo za lugha hapa. Kwa mfano, miiba na michongoma kuhusiana na laana badala ya kukumbuka moja kwa moja lugha ya laana ya kitambo katika hadithi ya anguko katika Mwanzo 3, mistari ya 17 na 18. Pia, upinzani kati ya baraka kutoka kwa Mungu na laana katika kifungu hiki unakumbuka upinzani wa sawa katika Agano la Kale lakini hasa katika Kumbukumbu la Torati.

Katika kitabu hicho cha agano, tunasoma kuhusu laana na baraka. Ninaweka mbele yako leo baraka na laana. Baraka mtakaposikia maagizo ya BWANA, Mungu wenu, niwaagizayo leo, na laana msiposikia maagizo ya BWANA, Mungu wenu, kama ninavyowaamuru leo, na kukengeuka katika njia niliyowaamuru, mkienda kuitumikia miungu mingine msioijua.

Milio hii bila shaka ina matokeo yenye maana kwa wale wanaoisikia. Ulinganisho unasisitiza ukweli kwamba utiifu unaoendelea kwa Mwana , uaminifu unaoendelea, na shukrani kwa Mwana ni sehemu muhimu inayotofautisha kati ya wale ambao hatima yao imebarikiwa na wale ambao hatima yao imelaaniwa. Walakini, mlinganisho huo pia unahusiana sana na maandishi ambayo yanazungumza juu ya muktadha wa kijamii wa usawa moja kwa moja.

Waandishi kama Seneca, katika kitabu chake *On Benefits*, mara nyingi hugeukia taswira ya kilimo ili kueleza utoaji wa faida na kile kinachotarajiwa wakati manufaa yanatolewa. Kwa mfano, Seneca anaandika kwamba hatuchagui wale wanaostahili kupokea zawadi zetu. Katika muktadha, Seneca inaeleza kwa nini manufaa yanayotolewa huwa hayafikii faida zinazopokelewa na kurejeshwa.

Anaeleza kuwa ni kosa letu wenyewe kwa sababu huwa hatuchagui wale wanaostahili kupokea zawadi zetu. Anaendelea, hatupandi mbegu na udongo uliochakaa na usio na tija, bali faida zetu tunatoa au tuseme kutupa bila kubagua. Baadaye katika kitabu hichohicho, Seneca anaandika kwamba tunapaswa kuwa uangalifu kuchagua wale ambao tungenufaika nao kwani hata mkulima haachi mbegu zake mchangani.

Tena, hatutawahi kusubiri uhakika kamili kuhusu kama mpokeaji atathibitisha au la kwa kuwa ugunduzi wa ukweli ni mgumu, lakini tunafuata njia ambayo ukweli unaowezekana unaonyesha. Biashara yote ya maisha inaendelea kwa njia hii. Hivyo ndivyo tunapanda kwa ajili ya wale wanaomuahidi mpanzi mavuno .

Na hatimaye, Seneca anaonya kwamba mkulima atapoteza yote aliyopanda ikiwa atamaliza kazi yake kwa kuweka mbegu. Ni baada ya huduma nyingi tu kwamba mazao huletwa kwa mavuno yao. Hakuna kitu ambacho hakihimizwi na kulima mara kwa mara kutoka siku ya kwanza hadi ya mwisho kufikia hatua ya matunda.

Katika kesi ya faida, ukweli sawa unashikilia. Hapa, Seneca inawahimiza wafadhili kuendelea kukuza wateja wao kwa upendeleo ikiwa wanatarajia kukuza aina ya uaminifu na shukrani ambayo wanatafuta katika uhusiano kama huo. Taswira zinazofanana zinajitokeza katika maandishi ya Kiyahudi ya Kigiriki pia.

Kwa mfano, mwandishi asiyejulikana wa *Sentensi za Pseudo-Facilities* anaandika, usifanye wema kwa mtu mbaya. Ni kama kupanda baharini. Katika vifungu hivi, tunapata maandishi wakiangalia taswira ya kupanda mbegu ardhini na kulima kwa uangalifu ikiwa ni mfano wa watoaji katika matibabu yao ya walengwa.

Tunapaswa kuchagua udongo kwa uangalifu, udongo unaowezekana zaidi kuzaa matunda ya shukrani. Tunapaswa kujitolea sio tu kuweka mbegu, lakini kuendelea kuwekeza katika uhusiano huo. Hili linapatana sana na mienendo ya Waebrania 6:4 hadi 8. Kwa maana Mungu hajapanda tu mbegu ya neno katika mioyo ya anayeambiwa.

Amemimina kwa wingi zawadi baada ya zawadi juu yao. Amejiwekeza mwenyewe kama mkulima mzuri, si tu kupanda mbegu bali kumwagilia, kuitunza, kuitunza, kutunza miche michanga, na kujaribu kuifikisha kwenye hatua ya kuzaa matunda mfululizo. Ulinganisho ambao mwandishi anabuni hapa pia unapatana kwa njia za kuvutia na andiko lingine la Agano la Kale, yaani, Wimbo wa Shamba la Mzabibu

katika Isaya sura ya 5, mstari wa 1 hadi 7. Hapo, tunapata Isaya akizungumzia pia uwekezaji wa Mungu wa wakati, rasilimali, na nishati iliyotumiwa katika watu wa Mungu na shamba la mizabibu, pamoja na matazamio ya Mungu kwamba shamba hilo la mizabibu lililotunzwa vizuri lingetokeza.

Badala yake, bila shaka, Isaya analalamika kwamba shamba la mizabibu la Israeli limezaa zabibu mbaya. Uharibifu wa mwitikio wa mkulima wa shamba la mizabibu ni mkubwa na wa mwisho katika maandishi ya Isaya. Utunzaji wa Mungu katika kuchunga Israeli uliongoza kwa kawaida kwenye tarajio la Mungu, ndivyo asemavyo nabii, mavuno ya haki.

Badala yake, itikio la Waisraeli, lililoruhusu jeuri na ukandamizaji kuchipua katika shamba la mizabibu, lilimchukiza na kumchukiza Mungu aliyeamuru haki kati ya watu wake, likiita adhabu ya kimungu. Hapa, sio tu kukomeshwa kwa kazi yake, lakini hata uharibifu wa jamii ambao umeleta matokeo mabaya sana. Wasikilizaji wa wahubiri wetu, kwa hiyo, wangetambua mara moja hoja ya mlinganisho wa kilimo katika Waebrania 6, 7, na 8. Uwekezaji wa wema wa Mungu juu yake mwenyewe na karama zake kwa waongofu lazima uzae matunda maishani mwao ambayo Mungu angepata kumpendeza.

Kama mwandishi anavyoandika, ardhi inayokunywa mvua ambayo mara nyingi huinyeshea, akikumbuka wimbi baada ya wimbi la faida ambalo limetajwa tu na mhubiri katika mstari wa 7 hadi 5, na kuzaa mimea ambayo ni muhimu kwa wale ambao ardhi inalimwa kwa niaba yao, inatarajia ambapo mwandishi atakuwa akienda katika sehemu ifuatayo katika mstari wa 9 hadi 12. faida yake mwenyewe, kwa kuwa Mungu hahitaji chochote ila kwa manufaa ya dada na kaka za kila msikiaji katika jumuiya. Mwandishi ataliweka hili wazi katika mstari wa 9 na 10.

Uwekezaji wao kwa kila mmoja ni matunda yanayofaa kwa wale ambao wao wenyewe wanalimwa. Lakini wale ambao badala yake wanajiunga katika kumsulubisha Mwana wa Mungu upya katika mahakama ya maoni ya watu wote hawatapoteza tu thawabu bali watakuwa walengwa wa kisasi cha kimungu. Waebrania 6, 8 inadokeza hili kama mhubiri asemavyo, mwisho wa udongo kama huo unawaka.

Lakini Waebrania 10 mistari ya 26 hadi 31 itafanya hili kuwa wazi zaidi. Mara tu kufuatia onyo lake kali katika sura ya 6, mstari wa 4 hadi 8, mwandishi anakaza mwendo katika mstari wa 9 hadi 12 ili kuelekeza njia ya kuelekea ukombozi badala ya maafa. Na kwa hiyo, aandika, tunasadiki kwa ajili yenu, wapenzi, katika mambo yaliyo bora zaidi, ya wokovu, ijapokuwa twanena hivi.

Kwa kufuatilia onyo lake kali na kauli hii ya kujiamini kwa wasikilizaji, mwandishi anaonekana kufuata ushauri mzuri unaotolewa kwa wanalagha unaopatikana, kwa mfano, katika kitabu cha kuongea mbele ya watu kinachojulikana kwa jina la

Rhetorica. tangazo Herenia . Katika andiko hili la karne ya kwanza KK, tunapata ushauri huu hasa ukitolewa. Ikiwa usemi wa uwazi wa aina hii unaonekana kuwa mkali sana, kutakuwa na njia nyingi za kutuliza, kwa maana mtu anaweza kuongeza kitu cha aina hii mara moja baadaye.

Naomba hapa kwa wema wako. Naita hekima yako. Ninasema tabia yako ya zamani, ili sifa iweze kutuliza hisia zinazoamshwa na ukweli.

Matokeo yake, sifa humtoa msikilizaji kutokana na ghadhabu na kero, na kusema ukweli humzuilia kutokana na makosa. Hili ndilo hasa ambalo mwandishi anatimiza kwa Waebrania 6:4 hadi 12. Unyoofu wa hatari ya hali yao katika 6:4 hadi 8 unafanikisha kusudi lake, lakini uhakikisho katika mstari wa 9 hadi 12 pia huwarejesha wasikilizaji mahali pa uhakika, wa mshikamano na mhubiri, na kwa maana kwamba mhubiri amejivuna vizuri zaidi ingawa anafikiri kwa hakika sura yake. :11 hadi 14, na nimezindua onyo kali sana.

Usemi wa mwandishi wa kujiamini hupishana tena na mwito wa woga katika 6:4 hadi 8. Tuliona mpishano uo huo mapema katika sura ya 4, mstari wa 12 hadi 13, ambao ulivutia hofu, na sura ya 4, mstari wa 14 hadi 16, ambao ulivutia ujasiri. Na tutaona mpishano huo huo tena katika sura ya 10, aya ya 19 hadi 34. Kujiamini na hofu ni hisia mbili ambazo mwandishi anatumia kimkakati na kuzitumia sanjari ili kuwaweka mbali wasikilizaji kutoka kwenye njia ya kuacha kujitolea kwao kwa Yesu na kuendelea kuwahimiza wajitambulisha na itikio la saburi, uaminifu na utii.

Mwandishi anaendelea kueleza sababu inayomfanya awe na uhakika kwamba mambo bora yanawangoja wasikilizaji kuliko vile ameeleza hivi punde. Kwa Mungu, si dhuluma kusahau kazi yenu na upendo mlioonyesha katika jina lake, kuwahudumia watakatifu na kuendelea kuwahudumia. Lakini tunataka kila mmoja wenu aonyeshe bidii ile ile mpaka mwisho wa kuchanua kwa tumaini, ili msiwe wavivu, bali waige wale wazirithio ahadi kwa imani na subira.

Mhubiri anabainisha hasa kazi na upendo wa msikilizaji ambao wameonyesha hapo awali katika jina la Kristo kwa kutumikiana na kuendelea hata sasa kutumikiana, jambo ambalo huwapa waamini msingi wa kujiamini mbele za Mungu. Haya ndiyo mazao ya mazao yanayowafaa wale ambao kwa ajili yao Mungu amemwaga karama nyingi juu ya kila mwongofu. Matendo haya yamekuwa sehemu ya udhihirisho wa kurudi kwa haki kwa Mungu kwa uwekezaji na karama zote ambazo Mungu amewapa.

Hizi ndizo uwekezaji na mazoea ambayo Mungu mwadilifu hatasahau, yaani, kwamba Mungu ataheshimu na kuthawabisha kwa wasikilizaji wa mhubiri. Kwa kuthibitisha maendeleo yao ya zamani katika mwendo huu wa utendaji, mwandishi anawapa sababu za kujiamini zaidi baada ya wito wa kuogopa na kuwatia moyo kudumu katika yale yanayowapa ujasiri huu, yaani, upendo ambao walionyesha katika jina la Mungu

wakiwatumikia watakatifu na kuendelea kuwatumikia. Mwandishi, kwa hatua hii, amewaonyesha wasikilizaji wake njia ya kuepuka kuwa wavivu katika kuitikia yale waliyosikia na kwa hakika anaamini kwamba hawatathibitika kuwa wavivu kuhusiana na mwitikio wao kwa neno ambalo Mungu amesema ndani yake pamoja na neno la haraka zaidi ambalo mwandishi anazungumza nao katika mahubiri haya.

Anapomalizia fungu hili, anawasihi wawe waigaji wa wale ambao, kwa imani na subira, wamekuwa warithi wa ahadi. Hii inatarajia gwaride la ajabu la mifano ya imani ambayo itakuja katika Waebrania 11:1 hadi 12:3. Hata hivyo, kutajwa kwa jumla kwa watu kama hao ni kikumbusho chenye hila kwamba uvumilivu katika imani unawezekana kwa kuwa wengi wamevumilia hapo awali. Njia ya kusonga mbele, ingawa ni ngumu, bado inawezekana.

Kutajwa huku kwa wale ambao, kwa imani na subira, kurithi ahadi pia ni mwongozo unaofaa kwa fungu la mpito linalofuata katika sura ya 6, mistari ya 13 hadi 20, ambayo inaongoza kwa fikira za Abrahamu, mfano wa imani na ustahimilivu na mpokeaji maarufu wa ahadi za kimungu. Katika mistari ya mwisho ya sura ya 6 basi, mwandishi huwapa wasikilizaji sababu zaidi za kusonga mbele kwa ujasiri hadi ukamilifu, hadi mwisho wa safari ambayo walianza na Kristo. Jambo kuu la aya hii ni kusesitiza juu ya hadhira kutegemeka kwa ujumbe ambao wamepokea na kutegemewa kwa mpatanishi ambaye wamemweka imani yao.

Si ahadi ya Mungu tu bali kiapo cha Mungu kinasimama nyuma ya mpatanishi huyo na kuhakikishia utendakazi wa ukuhani wa Yesu ili kupata kibali cha Mungu na manufaa kwa wateja wa Yesu. Mhubiri anaanza kwa kuzingatia jinsi Mungu pia alitoa kiapo kama hicho kwa Ibrahimu. Kwa maana Mungu, alipokuwa amempa Ibrahimu ahadi, kwa vile hakuwa na mkubwa zaidi wa kuapa kwa yeye, aliapa kwa nafsi yake, akisema, Hakika nitakubariki, na hakika nitakuzidisha.

Na hivyo, akiisha kuvumilia, Ibrahimu alipokea ahadi. Mhubiri anarejelea na kukariri sehemu ya Mwanzo sura ya 22, mistari ya 15 hadi 18, ambapo tunasoma kiapo hiki kwa urefu zaidi. Malaika wa Bwana akamwita Ibrahimu mara ya pili kutoka mbinguni, akasema, Nimeapa kwa nafsi yangu, asema Bwana, kwa kuwa umefanya hivi, wala hukumnyima mwanao mwanao wa pekee, hakika nitakubariki, na uzao wako nitaufanya kuwa wengi kama nyota za mbinguni, na kama mchanga ulioko pwani.

Katika mstari unaofuata, mhubiri wetu anaendelea kutoa angalizo la jumla kuhusu kula kiapo katika nyanja ya mwanadamu. Wanadamu huapa kulingana na aliye mkubwa zaidi, na kiapo husuluhisha mizozo yote. Angalizo hili la jumla kuhusu viapo ni kwamba viapo vinachukuliwa ili kuthibitisha uaminifu wa maneno au ushuhuda unaotolewa.

Viapo, kwa mfano, hutumiwa mara kwa mara katika mahakama za sheria kama aina ya ushahidi. Philo wa Alexandria, mfafanuzi mahiri wa Kiyahudi kutoka nusu ya

kwanza ya karne ya kwanza BK, anaandika hivi kuhusu viapo. Mambo yasiyo ya hakika huthibitishwa, na mambo yasiyo na usadikisho hupokea uthibitisho kwa viapo.

Sasa, hadhira ingejua kwamba wanadamu mara kwa mara wanaweza kutumia viapo kwa udanganyifu. Hata hivyo, kiapo cha Mungu hakika kinatoa yakini. Wale waliohutubiwa wangesitasita kuhoji ukweli wa Mungu wakati Mungu anapoapa.

Mfano wa kizazi cha nyikani kilichotajwa hapo awali katika Waebrania sura ya 3 na 4, ambapo Waebrania wa kale walimkasirisha Mungu kwa usahihi kabisa katika jambo hili, ungekuwa na uzito mkubwa dhidi ya kutomwamini Mungu au kudai kutotegemeka kwa Mungu au kutotegemeka kwa ahadi za Mungu. Kwamba Mungu anapaswa kula kiapo kwa kiasi fulani ni shida. Viapo vinatolewa kwa sababu ya uwezekano wa maneno ya udanganyifu, lakini kila neno la Mungu lazima lipokewe kama kweli na la kuaminika, hata bila kiapo.

Wakati Philo wa Aleksandria alipotoa maoni yake juu ya Mwanzo 22, alitambua pia tatizo hili, na akahitimisha kwamba Mungu anatoa kiapo si kwa sababu Mungu angeweza kufikiriwa kuwa mwongo bali kwa sababu alitaka kuwarahisishia wanadamu kumwamini kikamilifu. Hili ndilo kusudi hasa ambalo mwandishi wa Waebrania pia anaomba kueleza jinsi Mungu anavyofanya kiapo. Mungu, akitaka hata zaidi kuwaonyesha warithi wa ahadi kutobadilika kwa mapenzi ya Mungu, aliingilia kati kiapo ili kwa mambo mawili yasiyoweza kubadilika, ambayo kwayo haiwezekani Mungu kuwa mwongo, sisi tuliokimbia tuwe na ujasiri wa kushika tumaini lililo mbele yetu.

Ahadi ambayo mwandishi anarejelea hapa ingesikika kama ahadi iliyotamkwa katika Zaburi 95, mstari wa 7 hadi 11, ambayo mhubiri aliiweka katika Waebrania 4:1, na tuogope, basi, ikiwa bado ahadi ya kuingia katika pumziko la Mungu, yeyote kati yenu anadhani kupungukiwa. Ahadi inayozingatiwa hapa, basi, ni ahadi ambayo Mungu anatoa ya kuwakaribisha watu katika makao ya kimungu yasiyotikisika, eneo ambalo Mungu alipumzika baada ya kazi yake ya uumbaji. Kiapo anachorejelea mwandishi ni kiapo cha Zaburi 110, mstari wa 4. Mwandishi tayari amenukuu mstari huu kwa sehemu, wewe ni kuhani milele baada ya utaratibu wa Melkizedeki, lakini ameahirisha kukariri maneno ya ufunguzi wa mstari huu ambapo tunganisoma, Bwana ameapa na hatabadili nia yake.

Wewe ni kuhani milele. Kwa kweli, mwandishi wetu hatasoma sehemu hii ya mstari hadi Waebrania sura ya 7, mstari wa 21. Mwandishi anataka wasikilizaji washikilie maneno yote mawili ya kimungu, ahadi ya Zaburi ya 95, na kiapo cha Zaburi 110, kwa kuwa ishara hakika kwamba ujumbe wa injili ambayo wameitumaini ni yenye kutegemeka.

Mwandishi anaelezea kimkakati wasikilizaji pamoja na yeye mwenyewe kwa maneno, sisi ambao tumekimbia. Anawakumbusha kutaniko, hasa wale wanaotafakari kurejea

maisha yao ya awali, wakijaribu kutafuta njia ya kuingia tena katika jamii kubwa zaidi, kwamba hapo awali walikimbia kutoka katika ulimwengu huo hadi kanisani kana kwamba kutoka katika hatari fulani kubwa. Anaimarisha kwa ajili yao utambulisho wao kama wakimbizi wanaokimbia kutoka kwenye janga la hukumu za eskatolojia, akikumbuka tena nguzo mbili za katekismus ya wasikilizaji, ufufuo wa wafu na hukumu ya milele inayosomwa katika Waebrania 6, mstari wa 2. Wamekusanyika pamoja katika kusanyiko la Kikristo chini ya upeo wa Kristo, wakitafuta ulinzi na ukombozi wa siku hiyo.

Sehemu hii ya kifungu inafungwa na mwandishi akizungumzia kiapo hiki, tumaini hili, kama nukuu, nanga tuliyo nayo kwa ajili ya roho zetu, iliyo salama na thabiti, ambayo inaingia katika upande wa ndani wa pazia ambapo Yesu aliingia kwa niaba yetu kama mtangulizi wetu, akiwa kuhani mkuu milele kwa mfano wa Melkizedeki. Katika aya hizi mbili fupi, mwandishi anatanguliza sura ya nanga, ambayo inawaalika wahutubia kuchukulia uhakikisho wa nchi ya mbinguni kama mahali maalum katika maisha yao, kama kile kinachowazuia kutoka kwenye hatari ya kupeperuka, ambayo mwandishi alikuwa amedokeza katika sura ya 2, aya ya 1 hadi 4. kutokuwa na utulivu na kutengwa. Hili linapatana vizuri sana na Kosmolojia ya mwandishi, kulingana na ambayo ulimwengu wa kimungu ni ule usiotikisika, kiasi kwamba kusiwe na nanga, hakuna uthabiti wa uhakika katika mambo ya ulimwengu huu uliombwa, wenye shaka.

Ufafanuzi wa Yesu hapa kuwa skauti, mwanajeshi anayetangulia mbele ya kundi kuu la wanajeshi, wakumbuka jinsi mhubiri alivyomtolea Yesu mapema katika sura ya 2, mstari wa 9 hadi 10, akiwa ndiye aliyetangulia mbele ya mwili mkuu wa wana na binti za Mungu, akiwaongoza kwenye hatima yao ya utukufu iliyowekwa na Mungu. Mahali ambapo Yesu amekwenda, waumini wengi watafuata. Kwa sasa, hata hivyo, tumaini ndilo sehemu pekee ya mwamini ambaye ameingia mahali hapo salama pamoja na Yesu, nyuma ya pazia, ndani ya hema ya mbinguni ya uwepo halisi wa Mungu.

Kwa hivyo, ni mradi tu mwamini anaendelea kushikilia tumaini hilo ndipo anaposhikilia mstari wa uzima wa kuingia katika ulimwengu wa milele, usiotikisika. Kwa hiyo mwandishi anawahimiza wasikilizaji kupata uthabiti wao, mizizi yao katika tumaini lao katika ahadi ya Mungu badala ya kukubaliwa na jirani zao au katika kurudisha nafasi yao katika ulimwengu unaopita. Kwa maneno ya kumalizia ya sura ya 6, mstari wa 20, Yesu amekuwa kuhani mkuu milele baada ya utaratibu wa Melkizedeki, na mhubiri amerejesha hotuba yake pale alipoishia katika sura ya 5, mstari wa 10, akikamilisha daraja kurudi kwenye mada kuu ya neno refu na gumu la Waebrania 7, 1 hadi 10, 18, ambalo litafanya ukuhani wetu ufaao, na 18.

Kicheko cha Waebrania 5:11 hadi 6:20 kimeendeleza ajenda ya balagha ya mwandishi kwa wasikilizaji wake kwa njia kadhaa muhimu. Katika 5:11 hadi 14, mwandishi anawasilisha matarajio ambayo hadhira inapaswa kuishi kulingana nayo

na kuwaaibisha kwa kutofanya hivyo zaidi na zaidi. Hii ni njia ya kimkakati ya kuondoa mwelekeo wao kutoka kwa matarajio ya majirani zao wasio Wakristo ikiwa umakini wao umekuwa ukielea katika mwelekeo huo na kuelekeza tena fikira zao kwenye matarajio si ya mhubiri tu bali, bila shaka, ya Mungu ambaye mhubiri anawakilisha ujumbe wake.

Katika 6:1 hadi 8, mwandishi ameweka mbele ya wasikilizaji tena njia ya kutenda ambayo anataka sana waikumbatie kwa moyo wote, yaani kujitolea kudumu katika kuishi kwa shukrani na uaminifu na utii kwa Kristo na kwa Mungu ambaye Kristo amewaunganisha. Anaunga mkono jambo hili kwa hoja ambayo hasa inategemea ujuzi wa kijamii ulioshirikiwa wa kutoa zawadi na mwitikio, wa neema na shukrani, wa usawa ambao kwa kweli ni ngumu sana katika makazi ya bonde la Mediterania, iwe ziko katika utamaduni wa Kiyahudi, Kigiriki, au Kirumi. Hii ni sehemu ya fikira zao za kimsingi.

Wale wanaotoa zawadi wanastahili shukrani. Wale wanaofanya wema hawapaswi kutukanwa au kuvunjiwa heshima. Na kwa hivyo mhubiri anatumia mantiki hii ya kitamaduni, ahadi hii ya kimaadili inayokaribia kuonekana ambayo hadhira ingeshiriki ili kuwasukuma mbele kuelekea njia hiyo ya ustahimilivu, kuwafanya waogope kweli kumrudishia Mungu vibaya kwa ajili ya neema ya Mungu ya zawadi hizo za gharama kubwa juu yao.

Mhubiri pia, akiwa ameamsha woga wa msikilizaji wa kukataa uhusiano wao na Mungu, aliwaelekeza wasikilizaji kwenye jambo lao la kujiamini, hasa katika sura ya 6, mistari ya 9 hadi 12, kwa kadiri wanavyoendelea kuwekeza katika jumuiya ya imani na katika uvumilivu wa mtu mwingine. Kwa kadiri hiyo, wanaweza kuwa na uhakikisho wa kubaki wakiwa na kibali kwa kuwa wanazaa matunda ambayo kwayo Mungu amewanyeshea baraka hizo, na wanaweza kuwa na uhakika wa kupata manufaa za wakati ujao ambazo Mungu ameahidi. Katika aya ya mwisho basi, mhubiri anarudi kutoka katika mkato huu wa maana sana hadi kwenye hali ya mabishano zaidi anapodokeza tena katika msingi ambao wasikilizaji wake wana hakika juu ya tumaini lao, yaani, kiapo cha Mungu katika Zaburi 110 mstari wa 4, ambacho huthibitisha ahadi za Mungu na kufikiwa kwa Yesu mwenyewe kwa niaba yao ya kile ambacho wao wenyewe bado wanakaza mwendo ili kuupata, yaani, kuingia kwa Mungu milele.

Kifungu hiki pia kinaendelea daima kuwapa changamoto Wakristo katika kila mpangilio kwa njia fulani muhimu. Aibu ya mwandishi kwa hadhira yake katika 5:11 hadi 14 pia inatupa changamoto kuishi kulingana na yale tuliyofikia na kukubali wajibu wetu kwa dada na kaka zetu katika imani. Mwandishi anatupa changamoto kuwa vyanzo hai vya kutia moyo na kutia nguvu kwa imani na uvumilivu wa wengine badala ya kuwa vipokezi tu vya kusubiri kutiwa moyo na kujiimarisha kila mara.

Moja ya maeneo ambayo Wakristo mara nyingi hupungukiwa hapa ni kwamba tunazingatia sana kupata habari juu ya Mungu au juu ya imani, juu ya imani ya Kikristo, au juu ya maandiko, lakini hatutoi wakati sawia wa malezi, yetu wenyewe na ya dada na kaka zetu. Mwandishi angetuhimiza kuchukua muda zaidi kutoka kwa kile tunachojua juu ya Mungu, kile tunachojua juu ya Kristo, na kile tunachojua Mungu anatamani kuleta ndani na kati yetu, hadi kufikiria kwa uwazi sana juu ya jinsi ya kutimiza haya na jinsi ya kuruhusu maarifa hayo kuunda jinsi tutakavyoishi. Hii ni njia moja tu ambayo tunaweza kuziba pengo kati ya kile tunachojua kwa upande mmoja na ni matunda gani tunayozaa kwa upande mwingine.

Mwandishi pia anatutia moyo katika makutaniko yetu kuzingatia ipasavyo mafundisho na ujamaa ambao washiriki wetu wapya wanapokea. Waebrania 6 mistari ya 1 hadi 3 inaweka mtaala mzuri na kamili kwa ajili ya darasa la washiriki wapya, kama ilivyokuwa, kama ilivyokuwa katika mwandishi wa makutaniko ya Kiebrania ya karne ya kwanza. Waalimu hao, wale viongozi wa makanisa ya kwanza ya Kikristo, walizingatia sana kuwasaidia waongofu kufikiria kuhusu mtazamo wa ulimwengu kwamba kukubali kwao injili kunamaanisha pia kukubali na kufikiria juu ya athari za mtazamo huo wa ulimwengu kwa jinsi watakavyoishi maisha yao.

Mhubiri angetupa changamoto kuhakikisha kwamba tunafanya kujiunga na kanisa kuwa na maana zaidi ya kuwa washiriki. Badala yake, inahitaji kumaanisha kuwa watu ambao ndani yao miongozo ya msingi ya imani, ya kanuni za imani, itakuwa na misingi mizuri na iliyojengeka vyema, hivi kwamba inakuwa msingi na mahali pa kuanzia kwa washiriki hawa wapya kufikiria juu ya utendaji wao, mitazamo yao, na matarajio yao sikuzote. Mwandishi anatupa changamoto kuu kuifanya kuwa lengo letu, kwa hakika lengo letu kuu, kumrudishia Mungu kama vile Mungu ametupa.

Maadili ya usawa ambayo tumekuwa tukichunguza sio sehemu fulani ya maandishi yenye mipaka ya kijamii au yenye mipaka ya kitamaduni. Mwandishi wa Waebrania ameisuka ethos hii katika msingi wa mantiki ya mahubiri yake. Tunakutana nayo pia katika maandishi wengine wa Agano Jipya.

Paulo, kwa mfano, anasihi nguvu hii kwa nguvu kabisa katika mojawapo ya nyaraka zake, katika 2 Wakorintho 5:15, akitoa kauli ya ujasiri sana kuhusu kusudi la kifo cha Kristo. Paulo anaandika hapo kwamba Kristo, akinukuu, alikufa kwa niaba ya wote ili wale walioendelea kuishi wasiendeleo kuishi tena kwa ajili yao wenyewe, bali kwa ajili yake yeye ambaye alikufa kwa ajili yao na kufufuliwa. Hapo tunasikia sauti nyingine ya Agano Jipya ikidai kwamba itikio linalofaa na la lazima la moyo wenye shukrani, ambao unatafuta kurudisha kibali kikamilifu kama upendeleo huo ulivyotolewa, ni kuishi kwa ajili ya Yesu, kutoa maisha yetu yote ili kuendeleza masilahi ya Yesu katika ulimwengu huu kupitia sisi, badala ya kuendelea kuishi kwa ajili yetu wenyewe na kuendelea maslahi yetu wenyewe kwa maisha ambayo tumebaki nayo.

Mwandishi wa Waebrania anatuhimiza kutambua kwamba mahali pa muhimu pa kumrudishia Mungu kama vile Mungu ametujalia ni kujiwekeza katika usaidizi na faraja ya dada na kaka zetu katika imani, tukijiweka sisi wenyewe na mali zetu wenyewe katika utumizi wa kutoa chochote wanachohitaji ili kuwezesha uvumilivu wao wenyewe katika imani. Katika muktadha wa leo, nadhani hasa kuhusu Wakristo wanaoteswa katika mataifa ambayo kuwa Mkristo ni kinyume cha sheria kabisa au kwa hakika kuchukizwa na jamii kwa jinsi ambavyo Wakristo hujikuta wakitengwa, kunyanyaswa, wakati mwingine wahasiriwa wa ghasia zisizo halali lakini zenye ufanisi za kundi la watu, au wahasiriwa wa vitendo vyenye mipaka, vya pekee, vya mtu mmoja-mmoja, au hata wahasiriwa wa mateso yanayofadhiliwa na serikali. Mwandishi anatutia moyo tunapoishi ukweli wa kimataifa wa kuwa kanisa kuendelea kujiwekeza katika kazi za upendo na huduma, kuendelea kuwatumikia dada na kaka zetu popote wanapokuwa na uhitaji, na kwa njia nyingi tukiwa jibu la Mungu kwa maombi yao, tukimtumikia mlinzi wetu mkuu kwa usahihi kwa kuleta msaada kwa wale wanaotafuta msaada kutoka kwa Mungu kwa njia hii pia.

Katika mistari ya kumalizia ya sehemu hii ya Waebrania, mwandishi analeta tena suala la msingi la wapi tunatazamia kupata nanga ya roho zetu. Mkusanyo wa Dominika ya tano ya Kwaresima katika Kitabu cha Sala ya Kawaida ni maombi haya. Wajalie watu wako neema ya kupenda kile unachoamuru na kutamani kile unachoahidi, ili kati ya mabadiliko ya haraka na tofauti ya ulimwengu, mioyo yetu kwa hakika ipate kuwa thabiti ambapo furaha ya kweli inapatikana.

Mwandishi wa Waebrania anasikika na maombi hayo kwa kuwa anatuhimiza kuweka mioyo yetu juu ya kuwa na Mungu milele na kufanya msingi wa usalama wetu katikati ya mabadiliko na nafasi za maisha haya, uhusiano wetu na Yesu ambaye ametangulia mbele yetu mahali ambapo furaha ya kweli inapatikana. Hili linaendelea kuwa changamoto kwetu, ambao tunazidi kutiwa moyo na ulimwengu tunamoishi kuviona vitu vinavyoonekana na vinavyoonekana kuwa ulimwengu pekee wa kweli. Mwandishi anatukumbusha kuwa kinyume chake ni kweli.